

да постъпя въ друга гимназия, ама като нѣма пари, доходъ си на село...

— Какъ? Ама ти учи ли се? — попита изненаданъ инженерътъ.

— Свършихъ пети класъ...

— А Маринъ?

— Маринъ свърши трети... Него и не се помъчихме да го изпратимъ въ града, — отговори старата плачевно.

Инженерътъ млъкна. Той седѣше срѣдъ членоветъ на нявгашното свое семейство и чувствуваше каква непроходима бездна го раздѣля отъ него. Тѣзи млади и дръзки момчета не му бѣха племенници, а врагове. Дори въ плачевнитъ обяснения на старата той долавяше упреци и обвинения...

*

Постлаха му на чардака. Нощта бѣ спокойна и ясна — една отъ ония далечни красиви нощи, когато той, завитъ на сжщото това мѣсто, мечтаеше да стане богатъ и важенъ човѣкъ... Той се мъчеше да възобнови настроенията на ония мечтателни часове и да се наслади отъ мисълта за тѣхното изпълнение, но напраздно — тукъ всичко бѣше напоено съ отровата на една умраза, която тази вечеръ го срази. И когато по-късно месеца изгрѣ задъ баиритъ отъ изтокъ, инженеръ Хаджиевъ се приповдигна и тревожно се загледа въ него. Но въ сърдцето му не трепна нито капчица отъ оная тиха радостъ, съ която нѣкога посрѣщаше и се любуваше на луннитъ нощи. Сега дори и месеца му изглеждаше враждебенъ и чуждъ.